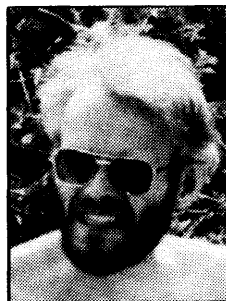

Videofilm: Martinus — mennesket og verdensbilledet

af Jørgen Knudsen

Den 23. maj 1991 blev der i Danmarks TV-2 vist en spillefilm om Martinus. I artiklen nedenfor fortæller produceren Jørgen Knudsen om forberedelserne og de spændende optagelser, der bl.a. foregik i Sindal og på Island. Filmen er det største projekt af sin art, som indtil nu er blevet til. Den er oversat til mange sprog og rummer masser af tidsbilleder, underholdning og information. Hermed er Martinus kosmologi for alvor kommet ind i video-alderen.

Som så mange andre havde jeg en følelse af, at de kosmiske tanker burde have et større udbredelsesområde, og at der nødvendigvis måtte være mange mennesker rundt omkring uden noget kendskab til Martinus og kosmologien, men som blot manglede at stifte bekendtskab med tankerne i en fysisk realitet for at få denne interesse vakt. Mit kendskab til medie-verdenen gjorde, at det for mig var et nærliggende og logisk redskab at forsøge at få Martinus præsenteret på tv.

Martinus 100-årsdag forekom mig dengang måtte være tidspunktet, hvor der ville være så megen medie-opmærksomhed omkring Martinus, at dette måtte være anledningen, der om nogen burde/skulle give mulighed for at komme igennem på tv med en præsentation af Martinus og kosmologien.

Det vil føre for vidt at beskrive fremstillingsprocessen i detaljer, og det vil næppe heller være interessant for ret mange. Men jeg kan da fortælle, at de økonomiske forudsætninger for projektets gennemførelse relativt hurtigt blev tilvejebragt igennem en generøs og

Jørgen Knudsen sammen med Phillip, der skulle spille Martinus som dreng

stærkt interesseret privat sponsor: M. Stidsen i Viby J.

Jeg oplevede i det hele taget en meget stærk "medvind" under hele forløbet, ja, ofte følte jeg mig guidet eller vejledt af omstændighederne. Ikke sådan at forstå,

at jeg så eller hørte "overnaturlige" fænomener, men således at jeg oplevede ting, personer og kontakter dukke op under mange underfundige omstændigheder, eller at de simpelthen bare var der, når jeg skulle bruge dem. Eller jeg oplevede, at processen gik i stå, når jeg var på et forkert spor. Hele vejen igennem kunne jeg fornemme en meget stærk inspiration til løsning af problemfaserne. Og jeg fik i høj grad indlært at være meget åben over for andre muligheder end lige netop de, der først havde manifesteret sig i min bevidsthed.

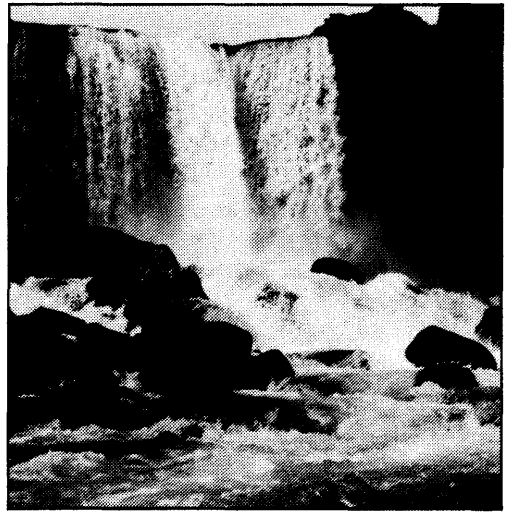
Perioden, hvor jeg producerede filmen, må jeg absolut karakterisere som værende en af de allersmukkeste i mit liv. – Jeg havde det usædvanligt godt såvel fysisk som psykisk den sommer. At jeg så tilligemed lærte en lang række dejlige mennesker at kende, kunne jo kun gøre sagen bedre.

Der kan nævnes mange situationer, hvor tingene ligesom blev sat på plads "oppefra"; jeg har hentet et par stykker frem af hukommelsen.

I maj 1990 var vi på Island for at lave nogle optagelser til filmen. Jeg havde igennem Sam Zinglersen fået kontakt med Omar Einarsson, der kom til at fungere som en uundværlig tolk og en værdifuld guide under vort tre dage lange ophold på denne herlige ø – det islandske sprog var langt vanskeligere at håndtere, end jeg havde forudset.

Mit primære ærinde var at lave et interview med pastor Aurelius Nielsen fra Reykjavik, som Martinus havde besøgt flere gange. Pastoren havde i min korrespondance med ham meget oprigtigt gjort opmærksom på, at han aldrig havde prøvet noget sådant før, så han vidste ikke, om han kunne; men han skrev til mig, at han gerne ville.

Jeg vidste, at Aurelius Nielsen i 1955 havde været tolk ved et stort møde i Reykjavik, hvor Martinus skulle holde tale, og hvori landets biskop og angiveligt 100 af landets præster var tilstede (se *Kosmos* 1986 nr. 7). Dette var jeg naturligvis meget opsat på at få Aurelius til selv at

Øxara-vandfaldet på Tingvalla

berette om, ja, faktisk havde jeg min bevidsthed låst så meget fast på dette, at det var en meget ubehagelig overraskelse for mig at konstatere (efter ankomsten til Reykjavik), at pastoren kort tid forinden havde været så uheldig at falde – at han *intet* kunne huske om denne begivenhed!!! Uheldet var i nogen grad gået ud over hukommelsen.

Aurelius Nielsen havde dog selv en klar opfattelse af, hvad han ville fortælle, så vi tog ud på Tingvallasletten i nærheden af Øxara, hvor optagelsen skulle foregå. Da vi havde filmet pastoren i ca. 50 sekunder, rejste han sig fra sin stol, idet han jo med god grund kunne mene, at nu var vi færdige med det! Han havde afleveret sit budskab!

Vi andre, der jo er meget miljøskadede og er vant til at tage tingene om og om igen, havde umiddelbart en anden opfattelse, og vi forsøgte da også i flere dage alle mulige ting med den stakels pastor, men ikke noget af dette kunne bruges, og jeg var ganske fortvivlet.

Senere skulle det vise sig, at jeg brugte netop disse allerførste 50 sekunder, og der er hverken klippet eller redigeret i dem. Det var efter lange overvejelser, for jeg var jo oprindeligt totalt låst fast på at ville noget andet.

Nu må jeg sige, at skal jeg fremhæve noget fra filmen, så er det i dag det afsnit, jeg holder mest af, og jeg er meget taknemmelig for, at historien netop fik den udgang.

En anden "pudsig" tildragelse skal henføres til optagelserne med Kristusfiguren, der bliver levende. Gipsfiguren falder jeg "tilfældigt" over under min research efter helt andre ting. Den var i en tiendedel størrelse og meget velegnet til formålet, men der er vist mange af disse kopier rundt omkring. Noget andet var den levende Kristusfigur. Ad mærkelige omveje fik jeg kontakt med en skuespiller fra Ålborg Teater, der lovede at være lidt behjælpelig med forskellige praktiske ting, og som var udset til at skulle spille denne skikkelse.

Vi prøvede parykker og dragter, men det lignede hverken det ene eller det andet. Skuespilleren blev mere og mere betænkelig og bakkede til sidst ud af projektet, han skulle jo passe på sit ry!

"Men", sagde han, "jeg har en genbo, som jeg tror passer til opgaven, han er studerende og vil sikkert gerne tjene lidt ekstra!"

Nikolaj passede perfekt, han behøvede hverken sminke eller paryk. Hans lange hår og skikkelsens proportioner svarede nøje til gipsfiguren, så et stykke lagenlærred og et par sikkerhedsnåle var tilstrækkeligt (samt 5-6 timers hårdt arbejde i studiet).

Vi kom efterhånden hen i juni måned, og vi skulle for alvor til at redigere de enkelte dele sammen til en helhed. Jeg havde sat en tidsfrist for filmens færdiggørelse, som jeg naturligvis gerne ville overholde, men jeg kunne ikke gå i gang med redigeringen uden de sidste copyright-aftaler angående musikken. Sammen med Ingemar Fridell var musikken for længst blevet udvalgt, og jeg havde fundet nogle gode indspilninger af Carl Nielsen med New Yorks Filharmoniske Orkester og havde aftalt en fornuftig pris hos musikforlaget i København, men endnu var aftalen ikke kommet på tryk, så jeg turde ikke gå igang.

Jeg rykkede utålmodigt flere gange, og endelig fik jeg så meddelelsen: at de desværre ikke kunne overholde deres forhånds aftale, da der var kommet et krav på indspilningen fra det amerikanske musikerforbund! De forlangte 1.500\$ for licensen – pr. musiker – og der var 120 mand i orkestret!!!

Det var da en bremseklods, der var til at forstå. Det forsinkede projektet i hele seks uger. Jeg fandt dog snart en ældre udmærket indspilning af den samme musik, der i øvrigt næsten ingenting kostede, men det vigtigste var, at jeg i de seks uger fik sat en masse på plads, som var helt nødvendigt.

Set i bakspejlet, kan jeg nu se, at det var helt afgørende med denne "pause", og at det selvfølgelig var mindre væsentligt med færdiggørelsestidspunktet. På det åndelige plan er der jo tid nok, og andre kvaliteter er mere afgørende.

Siden er videoen blevet oversat og produceret på både svensk og esperanto, og vi regner stærkt med, at flere sprog vil følge i årets løb og i årene fremover. Hermed vil jeg gerne udtrykke min tak og taknemmelighed til alle de gode væsener på alle planer, der har medvirket og bidraget til projektets gennemførelse. □